

TEHKÄÄ HYVÄÄ KÄRSIMYKSENKIN UHALLA!

1 Piet. 3:8-17

8. Lopuksi: Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämiisiä ja nöyriä.

9. Älkää kostako pahaa pahalla älkääkä herjausta herjauksella. Päinvastoin siunatkaa, sillä siihen teidät on kutsuttukin, että perisitte siunauksen.

10. Sillä: joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, hillitkoon kielensä pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta,

11. kääntyköön pois pahasta ja tehköön hyvää, etsiköön rauhaa ja pyrkiköön siihen.

12. Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiaan, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan.

13. Kuka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on intoa hyvään?

14. Mutta vaikka joutuisittekin kärsimään vanhurskauden tähden, olette autuaita. Älkää pelätkö, mitä he pelkäävät, älkääkä säikkykö,

15. vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämesänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu.

16. Vastatkaa kuitenkin lempeästi ja kunnioittavasti ja pitäkää itsellänne hyvä omatunto, jotta ne, jotka puhuvat pahaa teidän hyvästä vaelluksestanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat.

17. Onhan parempi, jos niin on Jumalan tahto, kärsiä hyväntekijänä kuin pahantekijänä.

Kehotukset – lakia vai evankeliumia

Miten Sinä selviät monista kehotuksista, joita kohtaat lukiessasi Uuden Testamentin kirjeitä? Tämänkin päivän tekstissä niitä oli melkoinen liuta:

Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämiisiä ja nöyriä. Älkää kostako pahaa! Siunatkaa! Hillitkää kielenne pahasta ja valheesta! Tehkää hyvää, etsikää rauhaa! Jne.

Muistan, miten aikanani koin nämä kehotukset lähes murskaavana lakina, paljon vaativampina kuin konsanaan kymmenen käskyn laki. Vaikka parhaani yritin, niiden noudattaminen oli minulle ylivoimaista. Ajoittain kyllä alistuin kohtalooni ajatellen, että kysymys lieneekin kai lähinnä ihanteista, joiden saavuttaminen tällaisille heikoille syntisille kuin minä ei tässä ajassa kuitenkaan onnistu. Riittänee kai edes se, että pyrin tekemään sen, mitä jotenkin pystyn. Jatkuvat lankeemukset synteihin kuitenkin tuppasivat masentamaan niin syväälle, että hyvä kun edes hetkittäin pääsin Jumalan armoa Golgatan uhrin tähden maistamaan anteeksiantamuksen muodossa. Mutta myönteinen elämä noiden kehotusten mukaan tuntui täysin saavuttamattomalta.

Mutta ovatko nämä kehotukset lakia vai eivät? Ovatko ne vaatimus vai kätkeytyykö niihin jokin sellainen siunaus, jota en ollut vielä päässyt käsittämään?

Halvatun parantaminen

Muistatte varmasti kertomuksen neljästä miehestä, jotka kantoivat halvatun miehen Jeesuksen luo. (Mark. 2) Jeesus näki tuon eteensä lasketun miehen sydämen syvyyksiin. Hän kuuli sen sanattoman huokauksen, joka miehen sisimmästä kumpusi: "Olen syntinen ja saastainen. Armahda minua!" Siihen Jeesus vastasi ihanalla evankeliumin sanalla: "Poikani" - Jeesus ilmaisi sillä omistussuhteensa mieheen: Olet

minun, kuulut minulle. Sitten Jeesus jatkoi: "Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." Samalla hetkellä mies tunsu, miten ihmeellinen rauha täytti hänen sydämensä, kun syyllisyyden taakka pyyhittiin pois ja hän tiesi, että Jumala oli hänet armahtanut. Hän sai olla Jeesuksen oma. Mutta mitä Jeesus sanoi seuraavaksi tälle miehelle? Sen Hän sanoi käskymuodossa: "Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!" Mitä mies teki tällaisen käskyn tai määräyksen saatuaan? Hän olisi tietenkin voinut sanoa Jeesukselle: "Kiitos kun annoit minulle synnit anteeksi ja rauhan sydämeeni, mutta Sinähän näet, että minä olen täysin liikuntakyvytön enkä siksi kykene nousemaan ylös. Esittämäsi vaatimus on minun mahdoton täyttää." Jos hän olisi niin vastannut, hän olisi myös jäänyt halvaustilaansa. Mutta niin hän ei kuitenkaan tehnyt, vaan vastoin kaikkea siihenastista kokemustaan oli kuuliainen Jeesuksen sanalle ja sillä hetkellä tapahtui paranemisihme. Jeesuksen sanaan, joka tuli siis käskyn muodossa sisältyi voima, joka teki käskyn noudattamisen mahdolliseksi. On tärkeätä kuitenkin huomata, että tuo voima tuli vasta silloin koettavaksi ja näkyviin, kun mies oli kuuliainen sanalle.

Näin ollen tämänkään päivän tekstimme monet kehotukset eivät ole lakia, vaan ne ovat meille mahdollisuus toteuttaa Jumalan tahtoa elämässämme, kunhan suostumme olemaan kuuliaisia noille kehotuksille. Ne kuuluvat siis evankeliumin puolelle eivätkä lakiin. Jotta kukaan voisi noita kehotuksia käytännössä toteuttaa, hänellä pitää olla Pyhä Henki, joka antaa sillä hetkellä kun kehotuksia noudatetaan voiman toteuttaa niitä. Pyhä Henki taas tekee tämän työnsä sillä tavalla, että Hän kiinnittää mieleemme Jeesuksen Kristukseen ja kirkastaa Hänen läsnäoloaan elämämme moninaisissa tilanteissa.

Perustelut

Siksi tämänkin päivän tekstin kehotukset eivät ole vain toimintamalleja tai määräyksiä, vaan niihin sisältyy kaiken aikaa kehotus suunnata katse itse Herraan. Kehotuksia siis perustellaan koko ajan sillä, mitä Jeesus on ja mitä Hän tekee. Ensimmäinen perustelu kuuluu: "Teidät on kutsuttu siunaamaan." Kysymys on siitä, että Herra Jeesus itse on kutsunut meidät luokseen, Hän itse jakaa meille siunaustaan. Siksi me saamme Häneltä saatua siunausta välittää eteenpäin. Lisäksi Herra lupaa vielä siunatun perinnön siunaajille. *"Tulkaa te Isäni siunatut, omistakaa se valtakunta, joka on maailman perustamisesta asti valmistettu teitä varten!" (Matt. 25)* Siunauksen saanut voi ja saa siunata muita.

Siunatkaa

Mitä tuo siunaaminen sitten oikein tarkoittaa käytännössä? Sana *eulogeo* tarkoittaa "hyvän puhumista", "siunaamista" ja "ylistämistä". Se sisältää siis jatkon mukaisesti puheissa tapahtuvaa itsehillintää, niin että ei puhuta pahaa eikä valhetta toisista ihmisistä, tehdään toisille hyvää ja pyritään elämään sovussa toisten ihmisten kanssa. Se merkitsee Lutherin mukaan sitä, että pyrimme selittämään asiat parhain päin. (95% ihmissuhde ongelmista seurakunnissa aiheutuu siitä, että joku sanoo ihan hyvässä tarkoituksessa jotain, ja toinen tulkitsee sen pahantahtoisuudeksi.) Se merkitsee myös toisten puolesta tapahtuvaa esirukousta.

Tätä kehotusta Pietari perustelle lisäksi sillä, että Herra on joka hetki paikalla ja tarkkaa meidän sanojamme ja tekojamme suhteessa toisiin ihmisiin. Sitä paitsi Herra kuulee jokaisen huokauksenkin, jonka rukouksessa esitämme tuon toisen puolesta.

Ei'ichi Itoon esimerkki

Eräs henkilö, jota kohtaan tunnen syvää kiitollisuutta, oli pastori Ei'ichi Ito. Hänestä sanottiin, että hän oli mies, joka ei osannut puhua pahaa toisista ihmisistä. Kerran päätin hiukan testata hänen tätä ominaisuuttaan. Hän oli Japanin Yhdistetyn kirkon pastori ja tunsu hyvin Tokushiman alueen kirkkojen tilan. Erään seurakunnan pastori oli aiheuttanut melkoisen sotkun väärällä käyttäytymisellään ja asia oli kaikkien läänin seurakuntien työntekijöiden tiedossa. Esitin siksi pastori Itoolle kysymyksen, mitä mieltä hän oli tuon pastorin töppäilyistä. Istuimme autossa matkalla kohti asemaa ja kuultuaan kysymykseni hän alkoi välittömästi rukoilla tuon pastorin puolesta. Minulta meni luv kurkkuun.

Oikea ja väärä pelko

Toinen kehotus kuuluu: "Älkää antako heidän pelkonsa pelottaa itseänne!" Moni tämän kehotuksen kohdalla saattaa ihmetellä, miten ihminen kykenisi hallitsemaan tunteitaan. Jos pelottaa, niin ei kai sille mitään voi. Tämä kehotus osoittaa kuitenkin, että on pelkoja, joita uskovan ei tarvitse tuntea edes kärsimystensä keskellä. Tämä maailma pelkää epäonnistumisia, hyljätyksi tuloa, maineen menetystä, vainotuksi joutumista, pahojen tekojensa ja olemuksensa pahuuden paljastumista, onnettomuuksia, sairauksia ja viime kädessä kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota. Toki tämän maailman ihmiset pyrkivät kaikin keinoin vapautumaan noista peloista, mutta uskovan kristityn ei tarvitse noita asioita pelätä. Syy on siinä, että hän on autuas. Autuus eli ylen onnellinen olotila taas perustuu siihen, että Herra on pelastanut hänet, vanhurskauttanut hänet ja luvannut hänelle iankaikkisen kirkkauden. Hän tietää, että missään tilanteessa mikään ei voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Herra pitää häntä väkevässä kädessään eikä mikään voi riistää häntä Herran käden suojasta. Jeesus tiivistää tämän kehotuksen muotoon:

Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)

Pyhitys

Kolmas kehotus kuuluu: "Olkaa valmiit vastaamaan kaikille, jotka kyselevät toivonne perustusta." Tämäkin kehotus nöyrään evankeliumin julistamiseen ja todistamiseen perustellaan sillä, että Kristus on ensin pyhitetty sydämässämme. Mitä tuo Kristuksen pyhittäminen sitten oikein tarkoittaa? Sen taustalla on lupaus, jonka Jeesus antoi ylimmäispapillisessa rukouksessaan:

"Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa." (Joh. 17:17-19)

Pyhittää sanahan tarkoittaa sekä puhdistusta että erottamista erityiseen käyttöön. Herran Golgatan veriuhrilla Jeesus hankki meille puhdistuksen synneistämme ja samalla Hän erotti meidät omaan käyttöönsä. Hänen totuuden sanansa on se väline, jolla Hän nyt puhdistaa ja erottaa meitä. Kun siis pyhitämme Kristuksen sydämes-sämme, kysymys on siitä, että Hänen uhriverensä saa puhdistaa sydämemme ja erottaa meitä tämän maailman saastutuksesta. Todistamistehtävä maailmassa, joka saattaa vihata totuuden puhujia, edellyttää siis omantunnon puhdistuksessa elämistä ja Kristuksen vaikuttamaa hyvää elämää.

Toivomme perustus

Mikä on sitten toivomme perusta? Sana toivo kirjoitetaan japanin kielessä merkeillä

希望

Ensimmäinen merkki muodostuu saksista, jotka leikkaavat kankaan poikki. Sellaisenaan se merkitsee vähäistä. Toinen merkki muodostuu kolmesta osasta. Ylhäällä on kuolemista ja lihaa eli ruumista tarkoittava osio ja alhaalla palloa tai helmeä tarkoittava osia. Siis kokonaisuudessaan toivo on sitä, että kun elämä käy vähiin ja ruumis kuolee, jäljelle jää kirkas ja loistava helmi. (Muuten helmi muodostuu simpukan kyynelistä, kun jokin terävä siru tulee sen sisälle. Taivaalliset helmiportit muodostettiin Kristuksen kärsimyksen kyynelistä.)

Kristityn toivo ei siis ole jonkinlaista toiveajattelua siitä, että lopulta asiat kääntyvät kuitenkin hyvään suuntaan ja vältytään siitä, mitä pelättiin. Toivo ei ole myöskään unelmia jostain paremmasta. Kristityn toivo on selkeästi perusteltavaa tietoisuutta siitä, mikä varmasti tulevaisuudessa tapahtuu. Pietari kuvaa sitä kirjeensä alussa näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistansousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana. (1 Piet. 1:3-5)

Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. (1 Piet. 1:13)

Kärsimyksissä kestämisen salaisuus on juuri tuo toivo. Toki jokainen ihminen elää toivonsa varassa – silloin kun toivo katoaa, ihminen ei enää jaksaa elää. Mutta maailman ihmisten toivolla ei ole mitään perustetta. Se ei kestä kuoleman todellisuuden edessä. Herran omilla on taas aivan selkeä tietoisuus siitä, mitä heille tapahtuu. Tunnettu pikkupoikahan sanoi sen erään kuolevan uskovan korvaan näin: ”Siellä tulee Jeesus ensimmäisenä sinua vastaan!”

Kärsimykset

Kärsimystä Herran oma voi saada sitten aivan ylimääräisiä paketteja seurauksena siitä, että Hän elää oikein. Toki hän voi saada osakseen paljon sellaistaakin kärsimystä, jota hän ei vielä ymmärrä. Mutta hän tietää, että tulee päivä, jona hän saa ymmärtää. Nenästä alaspäin 8-vuotiaana halvaantunut Genzoo Mizuno kirjoitti neljä runokirjaa käyttäen välineenään silmän räpyttelyä, jota hänen äitinsä ja veljensä vaimo tulkitsivat. Eräs hänen runonsa kuuluu näin:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,
Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Pietari valottaa kirjeensä alussa kärsimyksen merkitystä näin:

*Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsit-
tekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koe-
tuksissa havaittaisiin paljoo kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin
tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kris-
tuksen ilmestyessä. (1 Piet. 1:6-7)*

Siksi saamme vaelluksessamme keskittyä Kristuksen läsnäoloon. Teemme sen lu-
kemalla toisen Genzoo Mizunon runon:

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, Sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, Sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, amen!